

Pobresa evangèlica: anunci i denúncia profètica

MOVIMENT DE TREBALLADORS CRISTIANS DE CUBA

Repartir pobresa significa aprendre a viure d'una manera més simple, d'una manera frugal, d'una manera més senzilla. Repartir pobresa significa viure en harmonia amb la natura, tenir cura dels recursos naturals evitant el deteriorament accelerat del planeta perquè no gastem el patrimoni de les futures generacions. Repartir pobresa significa aprendre a ser tolerants amb els altres, a respectar les seves idees. Significa ser solidari i compartir el pa amb el veí. Significa ser acollidor i hospitalari amb el proïsme.

P. Federico Carrasquilla, *Escuchemos a los Pobres*, pàg 20

Molts van quedar atònits, no aconseguien conciliar la raó amb l'experiència, per a ells alguna cosa no anava a l'hora: «No és el fuster, el fill de Maria, el germà de Jaume, de Josep, de Judes i de Simó?» (Mc 6, 3) Com és possible que un home comú, treballador, nascut a Betlem i criat a Natzaret, ens faci tantes promeses i realitzi tota mena de prodigis? Desenes de qüestionaments han seguit a aquest, perquè abans i des d'aleshores el món s'ha establert estructuralment com una piràmide. Els de la cúspide, «savis i autosuficients», «forts i intocables» i «hereus del poder», se senten amb l'exclusiva per decidir, aprovar i fins imposar els seus designis, i per més que la majoria necessiti aportar la seva saviesa pràctica, participar en les decisions i defensar les seves alternatives, sempre quedarà relegada, ja que només «els de dalt estan capacitats per establir les normes» del present i del futur de les persones, les famílies, les comunitats i la societat.

Perquè Jesús, veritable Déu i veritable home, assumint la condició de pobre, va presentar el seu projecte de nova humanitat des dels pobres i per als pobres. La seva veu es va fer sentir i per la seva proposta del Regne d'Amor i Justícia aviat va ser considerat «germà» pels senzills, «desequilibrat» pels necis i «opositor» pels poderosos.

El seu Regne va resultar ser una paradoxa perquè l'esperaven com un rei que els abastiria de béns materials en abundància, els donaria el poder absolut sobre els altres regnes i els reforçaria la tradició triomfalista com a poble escollit; contràriament, presenta la imatge viva del Servent de Déu amb un model diferent de regnat. I és així, que ofereix la seva vida com a expressió coherent a manera d'anunci profètic d'una manera nova i diferent de viure: sigueu sal, llum i llevat dins la pasta, pareu l'altra galta a qui us insulti, doneu el mantell a qui us demani la túnica, repartiu els vostres béns als necessitats i seguïu el meu camí, estimeu els enemics, sigueu els últims, busqueu servir i no ser servits, oferiu la vida per a la salvació dels altres, sigueu feliços quan ploreu, us persegueixin per la justícia o per causa meva... per, d'aquesta manera, subvertir l'ordre establert, i més enllà de proposar el repartiment de la

riquesa, ens ensenya en el seu caminar quotidià la manera concreta de repartir la pobresa, aquesta pobresa evangèlica com a forma eficaç de reduir l'esquerda que divideix els pobres i els rics.

Aquesta nova dimensió, lluny de justificar la situació de precarietat que afronten els treballadors, els homes i dones dels ambients populars, i les seves famílies, denuncia profèticament les estructures de pecat, destructores de la persona i la humanitat. L'únic sistema mundial se'ns mostra amb diversos matisos ideològics i s'executa amb el mateix pragmatisme, com ens ho fan evident el consumisme, el paternalisme i l'autoritarisme.

El consumisme, projecte depredador dels ecosistemes per la sobreexplotació dels recursos naturals emprats en la producció de béns i serveis, que, lluny de promoure un consum responsable en defensa de la massa treballadora, imposa una realitat caracteritzada pels salaris baixos, les males condicions de treball i la barra d'enarborar com a eslògan de la societat de benestar «treballar més, per tenir més», i impulsant com a pal·liatiu davant la crisi econòmica mundial la lliure contractació que no ofereix garanties en l'acomiadament o en la reubicació laboral.

El paternalisme, projecte inhibidor dels pobles, que anul·la la iniciativa personal i la creativitat, emparant l'acceptació infantil que uns pocs dissenyin les polítiques i estratègies, sense referendar les grans decisions polítiques, econòmiques i socials que afecten el present i el futur dels treballadors, les famílies, la comunitat i la societat.

L'autoritarisme, projecte d'imposició brutal i mordassa de la lliure expressió, que rebutja la proposta d'alternatives davant les crisis i les solucions dels problemes de les majories; frena la participació democràtica dels cossos intermedis i els sectors populars; exclou els que dissenteixen i assumeixen una postura de llibertat i justícia.

Molts quedaran atònits davant aquesta proposta: no busquem solucions des de dalt que proposen eliminar la desigualtat segons el model del món ric, sinó tornem a les nostres arrels en Jesús, la seva vida, les seves dites, els seus fets, expressió existencial de pobresa evangèlica, com a anunci i denúncia profètica, davant d'aquesta realitat en què hem estat cridats a la missió específica i comuna de tots els batejats: «Construir el Regne d'Amor i de Justícia a l'estil del Fuster de Natzaret».